

Arrest

nr. 41 535 van 13 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER HAELEN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 december 2008 het Rijk binnen en diende op 25 augustus 2009 een asielaanvraag in. Op 18 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kuza Bande Swat. Uw familie zou betrokken zijn bij de "PML-Q" (Pakistan Muslim League Qaid-e-Azam). U persoonlijk zou echter geen politieke activiteiten hebben. In september-oktober 2008 zou de Taliban een huis in jullie buurt opgeblazen hebben. Daar dit huis eigendom was van een leider van de "PPP" (Pakistan People's Party) zou men u, uw oom en neef hiervan verdacht hebben. Het leger zou naar u op zoek geweest zijn. In dezelfde periode zou u ook een conflict gekend hebben met de Taliban. U zou in uw auto naar de

radio geluisterd hebben toen een Talib u hierover aansprak. Men zou gedreigd hebben dat u zich diende te verantwoorden in hun hoofdkwartier te Imam Dehri. U zou hierna naar Karachi gevlucht zijn, waar u drie maanden ondergedoken verbleef. U zou Pakistan per schip verlaten hebben en na een reis van 26 dagen zou u begin december 2008 in België aangekomen zijn. U zou geen interesse hebben gehad om asiel aan te vragen. U zou een aanvraag onder artikel 9 bis hebben ingediend. Daar de Belgische politie u bleef lastigvallen, zou u uiteindelijk in augustus 2009 een asielaanvraag hebben ingediend. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van 1 pagina van uw paspoort voor. Na uw gehoor stuurde u nog kopies op van verschillende kranten, een brief van uw oom, een kaart, verkiezingspamfletten van uw oom, een dankattest en foto's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst breekt uw laattijdige asielaanvraag uw ingeroepen vrees af. Men mag ervan uit gaan dat iemand die zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees verlaat, bij aankomst in een veilig derde land zich tot de autoriteiten daar zou wenden om zo de nodige bescherming te krijgen. U deed dit echter niet. U kwam begin december 2008 aan in België, maar u diende uw asielaanvraag slechts in augustus 2009 in. Uw verklaring hiervoor dat u niet wist wat een asielaanvraag betekende is weinig afdoende. U wist immers blijkbaar wel dat u een statuut diende te hebben, daar u binnen enkele dagen na uw aankomst in België reeds een aanvraag tot regularisatie indiende (gehoorverslag CGVS p. 3). U verklaarde dat asiel u niet interesseerde; u zou uiteindelijk enkel een asielaanvraag hebben ingediend daar de Belgische politie u gezien uw illegaal verblijf bleef lastig vallen (gehoorverslag CGVS p. 3). Deze vaststellingen breken de ernst van uw ingeroepen vrees danig af.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde recente afkomst uit Swat. Daar uw asielrelaas zich hier afspeelde, kunt u uw ingeroepen vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk maken. Zo legde u geen enkel document voor dat er op zou kunnen wijzen dat u recent uit die regio afkomstig was; uw paspoort is van november 2006, dus nog voor het conflict te Swat. Voorts werd u gevraagd om het conflict die deze regio nu al geruime tijd teistert te beschrijven middels concrete incidenten. U bleef hier echter zeer vaag en algemeen over. U kon zeer algemeen beschrijven hoe het conflict in 2005 en 2007 ontstond, maar u kon nauwelijks voorbeelden van concrete incidenten noemen (gehoorverslag CGVS p. 7). U had het over luchtbombardementen zonder een concreet voorbeeld te geven, u haalde het sluiten van scholen en cd- winkels aan, zonder dit te duiden (gehoorverslag CGVS p. 8). Er werd u gevraagd naar de namen van de militaire operaties die het Pakistaanse leger in Swat voerde, maar u diende het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 8). Nochtans beweerde u in het hart van de oorlogszone te wonen. Het hoofdkwartier van Maulana Fazlullah, Imam Dehri, lag immers maar op 15 minuten van uw dorp. Toch beweerde u dat Imam Dehri in de periode dat u er woonde nooit veroverd werd door de autoriteiten, terwijl uit publieke bronnen blijkt dat het Pakistaanse leger dit dorp reeds in november 2007 veroverde (gehoorverslag CGVS p. 9). Uit het voorgaande blijkt dan ook dat u uw geboorteregio in Swat meer dan waarschijnlijk reeds lang geleden verlaten heeft. Dit blijkt ook uit de moeite die het u kostte om uw vertrek uit Swat in een tijdslijn te plaatsen. Zo beweerde u initieel dat u 1 tot 2 maanden voor uw vertrek uit Pakistan in Karachi verbleef. Later verklaarde u dan weer dat dit drie maanden waren (gehoorverslag CGVS p. 2). Voor deze drie maanden beweerde u in Swat gewoond te hebben, maar u kon geen exacte datum kleven op uw vertrek uit Swat (gehoorverslag CGVS p. 2). Hierop beweerde u dat u op 1 december 2008 reeds in België was. Toen u gevraagd werd of u dan in België was aangekomen op dezelfde dag als u Pakistan verlaten heeft, beweerde u plots dat u 26 dagen gereisd heeft (gehoorverslag CGVS p. 3). U zou Pakistan toch niet in december 2008 verlaten hebben, maar een maand eerder, maar toch zou u nog drie maanden in Karachi verbleven hebben, wat betekent dat u Swat nog een maand eerder verlaten had, dan u eerder verklaarde (gehoorverslag CGVS p. 2). De onduidelijkheid over uw vertrekdatum is tekenend voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Deze vaststelling breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees danig af.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde banden met de "PML-Q". U beweerde dat daar uw familieleden actief waren voor de "PML-Q", u ook problemen kreeg met de "PPP". U was echter nauwelijks in staat om de politieke structuur van de "PML-Q" in uw dorp te schetsen ondanks uw bewering dat uw familie hierbij betrokken is. Zo was u niet in staat ook maar één "PML-Q"- lid uit uw dorp, buiten uw familie, bij naam te noemen (gehoorverslag CGVS p. 6). Er werd u gevraagd naar incidenten met "PML-Q"- leden in uw regio, maar u wist geen concrete incidenten te

noemen (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U verwees naar de ontvoering van een belangrijk functionaris, maar u kende de naam van deze man niet, noch wist u exact te zeggen wanneer hij ontvoerd werd (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Voorts zei de naam Haroon Rashid u niets, terwijl uit openbare bronnen blijkt dat deze man de lokale leider van de "PML-Q" in uw dorp is en dat hij rond dezelfde tijd als u problemen kreeg (gehoorverslag CGVS p. 7). In dit licht is het dan wel opmerkelijk dat u wel op de hoogte was van de naam van de lokale "PPP" –leider, wiens huis vernield werd. Uiteindelijk probeerde u uw beweerde banden met de "PML-Q" af te zwakken door te herhalen dat politiek u niet interesseerde (gehoorverslag CGVS p. 5, 6) Daar het weinig geloofwaardig is dat u iets te maken zou hebben met de "PML-Q" is het ook onwaarschijnlijk dat de autoriteiten u zouden zoeken wegens de aanslag op het huis van een "PPP"- dignitaris. Uw bewering dat uw oom, die wel politiek actief was, vrijgelaten zou worden door de autoriteiten, daar ze u eerder wilden hebben, raakt dan ook kant noch wal (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw ingeroepen vrees voor de autoriteiten is dan ook ongeloofwaardig. Daar het CGVS gezien uw ongeloofwaardige verklaring er niet achter kan komen tot wanneer u exact in Swat woonachtig was, kan er geen beeld gevormd worden van de mogelijke bescherming die u nodig zou hebben. Er kan van uitgegaan worden dat u de tot voor kort heersende open strijd in deze regio zou kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Het is immers niet geloofwaardig dat de Taliban of de Pakistaanse autoriteiten u zouden zoeken. Wat betreft de bomaanslagen in Pakistan waar u naar verwijst, dient te worden gewezen dat u niet aannemelijk kunt maken dat u hier het doelwit van zou kunnen zijn. Pakistan is niet in staat van open oorlog. Het gaat hier om een lokaal conflict, dat zich soms ook naar de grootsteden verplaatst mist aanslagen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood kent aan bescherming zoals beschreven door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het gaat hier enkel om 1 pagina uit uw paspoort. Hoewel u tot tweemaal toe verklaarde dat u een kopie zou leveren van uw volledige paspoort, bent u deze belofte nooit nagekomen (gehoorverslag CGVS 12/11/2009 p. 4, CGVS 15/12/2009 p. 4). Hierdoor ontstaat dan ook de indruk dat u iets probeert achterwege te houden, zoals mogelijks een stempel of visum waaruit zou blijken wanneer u Pakistan verlaten heeft. Deze vaststelling breekt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas af.

Ook de documenten die u doorstuurde na uw gehoor, vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Vooreerst dient hierover opgemerkt dat het hier enkel om kopies gaat waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Ook diende u te erkennen dat bij verschillende krantenartikels enkel uit een handgeschreven nota blijkt wanneer en in welke krant ze verschenen (gehoorverslag CGVS 15/12/2009 p. 2, 3). De kranten werden inhoudelijk met u overlopen tijdens uw gehoor. Hieruit bleek dat geen enkele krant over u persoonlijk handelde; de inhoud ging eerder over uw oom of over de algemene situatie in Swat, Pakistan (gehoorverslag CGVS 15/12/2009 p. 2, 3). Zij ondersteunen dus op geen enkele manier de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Dat er een conflict heerst in Swat en dat u origineel uit Swat afkomstig bent, wordt hier niet ontkend. U wist met deze kranten echter uw recente afkomst uit de streek niet aannemelijk te maken. Ook dient te worden opgemerkt dat u uw familiebanden met de man die in de kranten, documenten en verkiezingspamfletten genoemd wordt, nl. Sher Mohammed Khan op geen enkele manier aannemelijk wist te maken. Zelfs als deze man familie van u zou zijn, dan wijst niets in de door u voorgelegde documenten op problemen die u hierdoor zou kennen. Ook de foto's zijn algemeen en ondersteunen op geen enkele manier uw asielrelaas; ze kunnen immers overal getrokken zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht

van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de *“Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”* en *“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

2.2.1. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel van het eerste middel onder 2.1. en 2.2. kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Voor zover verzoeker een schending van artikel 97 van de Grondwet inroept, merkt de Raad op dat het artikel bepaalt dat *“Alleen Belgen kunnen minister zijn”*, zodat niet valt in te zien hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou kunnen schenden. Dit onderdeel mist juridische grondslag.

2.4. Waar verzoeker een *“schending van het redelijkheidsbeginsel”* aanvoert, dient te worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu klaarblijkelijk niet het geval.

2.5. De *“Schending van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951”* kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavig beroep waarbij, zonder een uitwijzingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling en het beantwoorden aan de criteria ter verkrijging van het subsidiaire beschermingsstatuut van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 17 maart 2009, nr. 4159). Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.6. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de ingeroepen *“Schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)”* moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavig procedure in volle rechtsmacht over een gebonden bevoegdheid beschikt namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980 zal worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beweert een vrees voor vervolging te koesteren, enerzijds ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten, anderzijds ten aanzien van de Taliban.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is authentieke identiteitsdocumenten neer te leggen. Hij verklaart zelf nog steeds over zijn paspoort te beschikken (zie gehoorverslag CGVS 12.11.2009, p.4), maar legt dit niet neer. Verzoeker beperkte zich aanvankelijk tot de fotokopie van de identiteitspagina uit zijn paspoort en voegde later een onduidelijke faxkopie toe van de voorpagina's. Aldus weigert verzoeker zijn originele paspoort, minstens fotokopieën van zijn volledige paspoort neer te leggen zodat hij niet aantoonde dat hij *"enkel een kopij van de eerste pagina [nam] aangezien alle andere bladzijden blanco waren"*. De bestreden beslissing meent dan ook terecht *"Hierdoor ontstaat dan ook de indruk dat u iets probeert achterwege te houden, zoals mogelijks een stempel of een visum waaruit zou blijken wanneer u Pakistan heeft verlaten."* Verzoeker komt te kort in zijn medewerkingsplicht. Dit klemt te meer nu verzoekers verklaringen over de vertrekdatum uit Pakistan strijdig zijn en zijn reisweg niet wordt aangetoond. De a posteriori toelichting *"De verwarring die hieromtrent ontstond vindt zijn oorsprong in de begrippen vertrekdatum en aankomstdatum"* is niet ernstig aangezien uit het gehoorverslag blijkt dat aan verzoeker duidelijke vragen werden gesteld zodat geenszins verwarring kon ontstaan. Voor zover verzoeker illegaal naar Europa reisde moet hij dit bevattelijk en ondubbelzinnig kunnen verwoorden en aannemelijk maken dat hij deze reis effectief ervaren heeft. Dit is niet het geval. Verzoeker geeft geen enkel nuttig gegeven aan dat zou kunnen aantonen dat hij per schip heeft gereisd. Hij is niet enkel onbekend met de naam, de nationaliteit en de vlag waaronder de schepen voeren maar kan evenmin de kleur geven of de vracht enigszins beschrijven. De bewering dat het om een containerschip uit een Arabisch land ging (zie gehoorverslag CGVS 12.11.2009, p.5) kan geenszins wijzen op de waarachtigheid van de overtocht. Ten slotte weet verzoeker niet waar de schepen aanmeerden. Verzoeker toont niet aan illegaal gereisd te hebben.

3.3. Verzoeker meent dat *"het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen"*. Hij gaat er echter aan voorbij dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust daarenboven in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

3.4. Uit verzoekers verklaringen en het administratieve dossier blijkt dat verzoeker al in december 2008 in België aankwam en onderdak kreeg bij zijn broer, maar hij pas in augustus 2009 een asielaanvraag indiende. Hiermee geconfronteerd stelde verzoeker dat hij een regularisatieaanvraag had ingediend, hij *"geen interesse in asiel"* had en hij uiteindelijk toch asiel aanvroeg omdat de *"Belgische politie viel me lastig"* (zie gehoorverslag CGVS 12.11.2009, p.3). De verklaring uit het verzoekschrift *"Bij zijn aankomst*

in België werd hem enkel de werking van de regularisatie uiteen gezet waarop hij onmiddellijk een aanvraag indiende” is allerminst voldoende om zijn laattijdige asielaanvraag toe te lichten te meer nu hij door zijn broer en de Pakistaanse gemeenschap in België werd opgevangen. Uit verzoekers houding blijkt dat hij zijn immigratie regelde maar kan geen gegronde vrees voor vervolging blijken in de zin van de Conventie van Genève en dat hij om die reden zijn land is ontvlucht.

3.5. De bestreden beslissing stelt *“Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde recente afkomst uit Swat. Daar uw asielrelaas zich hier afspeelde, kunt u uw ingeroepen vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk maken. Zo legde u geen enkel document voor dat er op zou kunnen wijzen dat u recent uit die regio afkomstig was; uw paspoort is van november 2006, dus nog voor het conflict te Swat. Voorts werd u gevraagd om het conflict die deze regio nu al geruime tijd teistert te beschrijven middels concrete incidenten. U bleef hier echter zeer vaag en algemeen over”*. Het verzoekschrift stelt echter dat die conclusie *“is gebaseerd op verscheidene foutieve redeneringen”*.

3.5.1. Verzoeker tracht zijn vage verklaringen te verschonen door in het verzoekschrift te stellen dat hij *“enorm zenuwachtig was”*. De Raad stelt dienaangaande dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te geven. Verzoekers argument doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Waar het verzoekschrift stelt: *“Verzoekende partij merkt op dat hij over zijn problemen in Pakistan uren en dagen non-stop zou kunnen vertellen”* wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat wanneer verzoeker meermaals werd gevraagd om concrete incidenten in Swat op te noemen, hij algemene en vage antwoorden gaf. Verzoeker is er niet in geslaagd om een gegronde persoonlijke vrees aan te tonen. De blote bewering dat *“Het Commissariaat-generaal maakt er zich te gemakkelijk van af”* is geenszins ernstig nu uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker twee maal door de Commissaris-generaal uitvoerig verhoord werd en de bestreden beslissing uitvoerig is gemotiveerd. Aldus geeft verzoeker geen afdoende verklaring voor zijn vage en algemene verklaringen aangaande recente gebeurtenissen in Swat.

3.6. Voorts stelt de bestreden beslissing verzoekers band met de PML-Q in vraag. Het verzoekschrift tracht verzoekers onwetendheid te verschonen door te stellen dat *“Hij had helemaal geen interesse, enkel zijn oom Sher Mohammed Khan was actief lid”* en *“Verzoekende partij wijst vooreerst naar het feit dat hij in elk interview steeds opnieuw zeer gedetailleerde en uitgebreide verklaringen aflegde over zijn nonkel”*. Zijn voorgehouden politieke desinteresse is onvoldoende om zijn doorgedreven onwetendheid te verklaren. Verzoeker verklaart evenmin waarom hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn lidmaatschap van de PML-Q (zie gehoorverslag CGVS 12.11.2009, p.6) en hij niet in staat bleek om de lokale partijleider of andere leden bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS 12.11.2009, p.6-7).

3.7. De overige blote beweringen en verwijten jegens het Commissariaat-generaal uit het verzoekschrift dat *“de weergave van de feiten door de Commissaris-Generaal nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details”* en *“Telkens komt het erop neer dat de kandidaat-asielzoekers weinig of niet geïnformeerd worden met betrekking tot de procedure. Zo bijvoorbeeld wordt aan de kandidaat-vluchteling in vele gevallen niet eens gemeld dat zijn asielaanvraag zal beoordeeld worden aan de hand van het verhaal dat hij vertelt tijdens het interview dat men van hem afneemt. Bovendien worden betrokkenen meestal dringend aangemaand om enkel te antwoorden op de vragen, zonder uit te weiden”* kunnen de Raad allerminst overtuigen. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift niet welke belangrijke details door de Commissaris-generaal werden weggelaten. Nergens blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoeker zijn relaas niet volledig uit de doeken kon doen. Bovendien was zijn advocaat telkens aanwezig zodat moet worden aangenomen dat verzoeker het belang van zijn verklaringen begreep en de advocaat kon ingrijpen wanneer hij van oordeel was dat verzoeker niet zijn volledige verhaal kon vertellen. Eveneens werd op het einde van de verhoren zowel aan verzoeker als aan zijn advocaat gevraagd of ze nog opmerkingen hadden. Ten slotte merkt de Raad dienaangaande op dat iedere kandidaat-vluchteling er, zowel bij aanvang als bij de ondertekening, wordt op gewezen dat hij de waarheid moet vertellen en dat *“valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen”* (zie vragenlijst en interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uit administratieve dossier).

3.8. Verzoeker legt verscheidene onbenoemde documenten neer ter ondersteuning van zijn asielrelaas. De krantenartikelen, verkiezingspamfletten en een brief zijn niet voorzien van eensluitende vertaling en overigens zijn dergelijke stukken onvoldoende om de ongeloofwaardigheid van de asielaanvraag te herstellen. Ten overvloede merkt de Raad op dat van voorvernoemde documenten, twee brieven “to whome (sic) it may concern” en een kaart slechts faxkopieën werden neergelegd. De Raad merkt op dat verzoeker zelf geen persoonlijke link met de stukken kan aantonen nu zijn naam er niet in voorkomt. Daarnaast legt verzoeker fotokopieën van foto's neer. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien ondersteunen de foto's verzoekers persoonlijke asielmotieven niet.

3.9. Voor het overige verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar *“een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties”* en stelt hij *“Het Ministerie van Buitenlandse Zaken laat verder weten dat de veiligheidssituatie in Pakistan onzeker blijft en er ernstige onlusten heersen”*. Daargelaten dat verzoeker deze bewuste internationale rapporten niet concretiseert noch neerlegt, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.10. Wat betreft de opmerkingen uit het verzoekschrift aangaande verzoekers regularisatieaanvraag, merkt verweerder terecht op dat *“het voorwerp van het huidige beroep de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft”*. De opmerkingen zijn aldus niet dienstig in onderhavige asielaanvraag.

3.11. Verzoeker maakt niet aannemelijk vervolgd te worden door de Pakistaanse autoriteiten, noch door de Taliban. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers relaas is vaag en tegenstrijdig en onvoldoende om enig geloof te hechten aan zijn politieke engagement en de daaruit voortvloeiende vervolging. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Indien verzoeker in het kader van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet niet dient aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht blijft het niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar Pakistan. Dit houdt op zich ook een inschatting in van verzoeker binnen de situatie van zijn land en de eventuele mogelijkheid en/of noodzaak aan een binnenlands vluchtalternatief. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. In het antwoorddocument van de Commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Pakistan wordt bevestigd dat de burgerbevolking in de Swat regio zwaar getroffen wordt door het geweld maar wordt anderzijds terzelfdertijd benadrukt dat dit niet het geval is voor alle

regio's van de provincies North West Frontier Province en Federally Admininstrated Tribal Areas. Immers *“Niet alle zones hebben immers met dezelfde problematiek of vormen van onveiligheid te maken”* (zie Cedoca Pakistan Veiligheidssituatie pak2009-001w p.12). De loutere bewering uit het verzoekschrift dat *“ook daar kunnen de Taliban of de Pakistaanse autoriteiten hem vinden”* is niet afdoende om het bestaan van een intern vluchtalternatief teniet te doen.

4.3.1. Verzoeker legt geen enkele informatie neer waaruit blijkt dat het hele grondgebied van Pakistan valt onder de bovenstaande definitie uit de Geneefse verdragen. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Pakistan willen reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat *“als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen”*.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK